

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ

Ίδιοκτήτης και Διευθυντής: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
 Εκδότης και Διαχειριστής: ΧΡ. ΓΑΝΙΑΡΗΣ & ΣΙΑ

Όσα γράμματα ενδιαφέρουν τη Διαχείριση πρέπει να διευθύνονται:

Χ. ΓΑΝΙΑΡΗ & ΣΙΑν Σοφοκλέους 3, ΑΘΗΝΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για την Ελλάδα	δρ.	25	το χρόνο.
	»	13	το εξάμηνο.
	»	7	το τρίμηνο.
Για την Αγγλία και Αίγυπτο	£	1	το χρόνο.
	»	0,10	το εξάμηνο.
Για την Αμερική	\$	5	το χρόνο.
	»	3	το εξάμηνο.

Και για τα άλλα μέρη ανάλογα

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΕ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ φύλλο, που κοιλοπονήθηκε έναν δλάκερο μήνα για να γεννηθεί, ο «Νουμάς» φεύγει από το «Αθηναϊκό Βιβλιοπωλείο» και ξαναρχεται στα χέρια μας. Πάντα, με άλλα λόγια, πιά να γίνει επιχείρηση και ξαναγίνεται αγώνας, όπως είναι κι ο αληθινός του προορισμός. Χρωστούμε ως σόσο και μια εξήγηση στους αναγνώστες μας: Τους δυο τελευταίους μήνες παρατηρήθηκε μια άσιγη ανωμαλία στην έκδοση του φύλλου. Το «Αθηναϊκό Βιβλιοπωλείο» αν και ήταν υποχρεωμένο να βγάλει δυο φύλλα και να τα βγάλει ταχτικά, δεν μπόρεσε να το κάνει, γιατί γι' άτυχία του «Νουμά», το μήνα τούτο παρουσιάστηκε ένα σωρό τυπογραφικά εμπόδια. Για την καθυστέρηση αυτή μπορεί να ευθύνεται όλος ο κόσμος, όχι όμως κι ο Χρυσός Γανιάρης προσωπικά. Ο Χρ. Γανιάρης έλειπε στη Χιό για λόγους υγείας. Κι όταν έλειπε ο Χρ. Γανιάρης που τόσο αγάπησε το «Νουμά», που τόσο του κόστισε ο χωρισμός απ' αυτό, που τόσο τρανή αντίληψη έχει της κάθε υποχρέωσής του, οι αντικαταστάτες του δε φροντίσανε να σηκώσουνε να εμπόδια αυτά. Έμεις εκδότη του «Νουμά» ξαίραμε το Χρυσό Γανιάρη κι όσο ο Χρ. Γανιάρης εΐταν εδώ ο «Νουμάς» έβγαινε ταχτικά. Και τούτο το φύλλο σήμερα βγαίνει, μόνο γιατί ο ήθικός, ο συνεπής, ο αληθινά άνθρωπος Χρυσός Γανιάρης γύρισε από τη Χιό. Αυτή είναι η όμη, η αγρία αλήθεια.

XXXX

Η ΓΝΩΣΤΗ τεχνίτρα του Πιάνου, η εμπνευσμένη μαθήτρια του Godowsky γύρισε πάλι στην Αθήνα ύστερ' από δυο χρόνων απουσία στο Παρίσι, όπου έτιμισε τη φτώχη μας Έλληνική Τέχνη σε σειρά από συναυλίες που την έφεραν δίπλα στους πιο ξακουσμένους τεχνίτες Γάλλους και Γερμανούς. Πολλοί άλλοι δικοί μας, αν είχανε τις επιτηλίες της Κα Εύλαμπίου στο έξωτετικό, δε θα καταδεχόντουσαν να γυρίσουνε στον τόπο μας. Όμως η Κα Εύλαμπίου, κοντά στην καλλιτεχνική φλόγα έχει άσβυστο και τον πόθο και την αγάπη της πατρίδας. Γι αυτό γύρισε αποφασισμένη να άφοσιωθεί και πάλι στην καλλιέργεια της τέχνης της στην Ελλάδα.

Το «Ελληνικό Ωδείο» που πάντα πρόγραμμα

του έχει να συνενώσει σε μια κοινή προσπάθεια τα Έλληνικά καλλιτεχνικά στοιχεία του τόπου μας κτώρθωσε να άποκτήσει και την πολύτιμη συνεργασία της Κα Εύλαμπίου κ' έτσι το ζωντανό μας μουσικό Ίδρυμα προσφέρει μια άκόμη υπηρεσία στη μουσική κίνηση του τόπου μας.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

Της εΐπε κάποιου βράδι που ΐταν στη γη παντού
 τ' άβρινο γυριμένο λουλουδι τ' ουρανού,
 της εΐπε κάποιου βράδι στη φεγγαρογιουτή
 τα δυο σου χέρια δός μου γιά ένα φιλι.
 Κι' ως ΐταν όλο αγάπη το φως το έκστατικό
 δεν άργησε τα χέρια ν' άπλώσει και τα δυο,
 κι' ως ΐταν όλο αγάπη που χιΐθηκε στη γη
 τα δυο τα χέρια δίνει γιά ένα φιλι.
 Δεν έκαψε τα χέρια, που ΐταν φτερά,
 μέσ' στην περιγιάστρα την κόκκινη φωτιά.
 δε μύρισε τριγύρω το θεάφι κι' ο καπνός
 και της χρυσής δεν ΐταν ψυχούλας ο χαμιάς.
 Στου φεγγαριού ΐταν μόνο το γαλανό το φως
 που σάλευσαν τα χέρια, κατάλευκος καιμιάς,
 βαθειά μέσ' στην μεγάλη του διάσουσ τη γιορτή
 στα όλάστρα άνθισε χέρια το γυλανό φιλι.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Μια φορά που ζήτησαι την αυγή μέσα στα σκότη
 τότε που μου πήρανε την αγάπη μου την πρώτη,
 στο περιβόλι του σπιτιού την αυγή, πριν να φωτίση,
 όλα τα μικρά πουλιά τί τραγουδι πούχαν στήσει!
 Στο μαράζι μου το άργό και μέσ' στη βουβή μου θλίψη
 έλεγα πώς και ή χαρά των πουλιών πρέπει να λείψη.
 Τότε που μου πέρανε τη δική μου αγάπη έμένα
 όλα τα πουλιά μαζί τραγονδοούσαν τρελλαμένα. . . .
 Χρόνια πέρασαν πολλά κι' έσβησαν τα περισμένα,
 μ' αγαπούλα μου παλιά συλλογιούμαι πάλι έσένα.
 Άχ! γιατί καθημερνά στο άποδειλινο το βράδι
 όλα τα μικρά πουλιά να λαλούνε πάντα όμάδι:

ΑΝΑΛΗΨΙΣ

Τόν παλιό μου τόν καιμιά θά τόν βρω
 τάχα μια φορά και πάλι
 τόν καιμιά μου τόν παλιό που αγαπώ
 θά τόν ξαναβρω και πάλι:
 Λιποθύμησε ένα δειλινό,
 ύμορφη ψιγή, δίχως ταιρι:
 «Φεύγω σαν του άνέμου το φτερό
 και σαν του βραδιού το άστέρι.»
 Λύθησαν τ' άβυσσόχορμα μυλλιά
 και τα μάτια σου τα δυο βασίλευσαν,
 κι' απ' το σώμα σου οι γραμμές οι κινετές,
 σάμπως γιά να σβύσουν, αναδέσαν.
 Κι' έγινες άχνός μακρινός
 και δεν έμεινε από σένα ούτε σημάδι,
 μ' αντίκάλησε ή φωνή σου άσκεπαστη,
 μέσ' από τόν άνεμο, στο βράδι.
 «Όμως τώρα αγαπημένη μου μιν κλαΐς,
 κι' ούτε το παράπονο να σε πάρη.
 γιατί πάλι θάρθω να σε βρω
 μέσ' στις γής την άγάλαστη τη χάρη.»

ΔΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΛΑΣ